

Հովելի Գիրքը և Լատդիկեան Յոթներորդ-օրյա Ադվենտիստական Եկեղեցին — Թիվ Քսանհինգ

Jeff Pippenger

2026-01-11

Քսանհինգերորդ թիվ

Հովելի գիրքը Լատդիկեան Յոթներորդ-օրեայ Ադվենտիստ եկեղեցու ղեկավարության առաջ դնում է նրա սաստկացող ապստամբության վկայությունը՝ չորս սերունդների ընթացքում: Այդ չորս սերունդները պատկերված են նաև Եզեկիելի ութերորդ գլխում, որտեղ այդ չորրորդ սերնդի քսանհինգ մարդիկ երկրպագում են արեգակին: 1901 թվականին՝ 1888 թվականի ապստամբությունից տասներեք տարի անց, Ադվենտիստ եկեղեցին կազմակերպեց մի կոմիտե՝ եկեղեցին առաջնորդելու համար:

Առաջին Գլխավոր Համաժողովի Գործադիր Կոմիտեն հաստատվեց 1901 թվականի Գլխավոր Համաժողովի նստաշրջանի ընթացքում կատարված մեծ վերակազմակերպման ժամանակ, և այն կազմված էր 25 անդամից: Սա նշանակալից ընդլայնում էր նախքան 1901 թվականը եղած կոմիտեի համեմատ, որը ուներ ընդամենը 13 անդամ: Տարիների ընթացքում անդամների թիվն աճել է, սակայն Հիսուսը միշտ նույնացնում է վերջը սկզբի հետ: Սկիզբը 25 անդամ էր՝ մեկը որպես առաջնորդ, զուգահեռելով սրբարանում եղած կարգին, որը բաղկացած էր 24 քահանայից և մեկ քահանայապետից:

Հուդան և Սանհեդրինը Քրիստոսի ժամանակի ապստամբության երկու խորհրդանիշներ են: Սանհեդրինը ներկայացնում է Լատդիկեական Յոթներորդ օրվա ադվենտիստական եկեղեցին: Սանհեդրինի մասնակցությունը Քրիստոսի խաչելությանը նախապատկերում է ադվենտիզմի դերը կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամում: Սանհեդրինը՝ Երուսաղեմի հրեական գերագույն խորհուրդը, որը կազմված էր քահանայապետներից, երեցներից և դպիրներից ու նախագահվում էր քահանայապետ Կայիափայի կողմից, կենտրոնական դեր է կատարել Հիսուսի մահվանը նախորդած իրադարձություններում:

Հիսուսի՝ Գեթսեմանիում ձերբակալվելուց հետո (որը կազմակերպվեց Հուդայի մատնությամբ), նրան գիշերով տարան Սանհեդրինի առաջ՝ Կայիափայի տանը: Նրանք վկայություն էին որոնում՝ նրան դատապարտելու համար՝ առաջ բերելով վկաներ, որոնք նրան մեղադրում էին հայհոյության և խռովարարության մեջ:

Երբ Կայիափան ուղղակիորեն հարցրեց Հիսուսին, թե արդյոք Նա է Մեսիան (կամ Աստծո Որդին), Հիսուսի դրական պատասխանը՝ «Դու ասացիր», բարձր քահանայապետին դրդեց հայտարարել. «Հայհոյություն՝ ո՛ւն»: Խորհուրդը Նրան դատապարտեց որպես մահվան արժանի: Հռոմեական իշխանության ներքո մահապատիժ իրականացնելու իրավասություն չունենալով՝ նրանք Հիսուսին հանձնեցին Հռոմեական կառավարիչ Պոնտաֆի Պիղատոսին՝ Նրան ապստամբության

մեջ մեղադրելով, որպեսզի ապահովեն հռոմեական մահապատիժը: Սակայն իրական խաչելությունն իրականացվեց հռոմեացի զինվորների կողմից՝ Պիղատոսի հրամանով, բայց միայն այն բանից հետո, երբ Պիղատոսը տեղի տվեց քահանայապետների և ամբոխի ճնշմանը (որոնք պահանջում էին Հիսուսի մահը և Բարաբբայի արձակումը):

«Երբ Քրիստոսը երկրի վրա էր, աշխարհը Բարաբբային նախընտրեց: Եվ այսօր աշխարհն ու եկեղեցիները նույն ընտրությունն են կատարում: Քրիստոսի մատնության, մերժման և խաչելության տեսարանները նորից են վերակատարվել, և դարձյալ վերակատարվելու են ահռելի մասշտաբով: Մարդիկ կլցվեն թշնամու հատկություններով, և նրանց մեջ նրա մոլորությունները մեծ գործություն կունենան: Այն չափով, ինչ չափով լույսը մերժվում է, այդ նույն չափով թյուր ըմբռնում և սխալ հասկացողություն կլինի: Նրանք, ովքեր մերժում են Քրիստոսին և ընտրում Բարաբբային, գործում են կործանարար խաբեության ներքո: Խեղաթուրումն ու սուտ վկայությունը կաճեն մինչև բացահայտ ապստամբություն: Եթե աչքը չար է, ամբողջ մարմինը խավարով լի կլինի: Նրանք, ովքեր իրենց սերն ու կապվածությունը տալիս են որևէ առաջնորդի, բայց ոչ Քրիստոսին, կգտնեն իրենց մի մոլուցքի վերահսկողության տակ՝ մարմնով, հոգով և շնչով, որն այնքան կախարդիչ է, որ նրա գործության ներքո հոգիները երես են թեքում ճշմարտությունը լսելուց՝ սուտին հավատալու համար: Նրանք որոգայթվում և բռնվում են, և իրենց յուրաքանչյուր արարքով աղաղակում են. «Արձակի՛ր մեզ Բարաբբային, իսկ Քրիստոսին խաչի՛ր»»:

«Նույնիսկ այժմ այս որոշումն է կայացվում: Խաչի մոտ կատարված տեսարանները կրկին կատարվում են: Այն եկեղեցիներում, որոնք հեռացել են ճշմարտությունից և արդարությունից, բացահայտվում է, թե ինչ կարող է անել և ինչ պիտի անի մարդկային բնությունը, երբ Աստծո սերը հոգում մշտնջենավոր սկզբունք չէ: Մենք չպետք է զարմանանք ոչ մի բանի վրա, ինչ այժմ կարող է տեղի ունենալ: Մենք չպետք է ապշենք սարսափի որևէ դրսևորման վրա: Նրանք, ովքեր իրենց անսուրբ ոտքերի տակ տրորում են Աստծո օրենքը, ունեն նույն ոգին, ինչ ունեին այն մարդիկ, որոնք վիրավորեցին և մատնեցին Հիսուսին: Առանց խղճի որևէ խայթի, նրանք պիտի գործեն իրենց հոր՝ սատանայի գործերը: Նրանք պիտի տան այն հարցը, որ հնչեց Հուդայի դավաճանական շուրթերից. «Ի՞նչ կտաք ինձ, եթե ձեզ մատնեմ Հիսուս Քրիստոսին»: Նույնիսկ այժմ Քրիստոսը մատնվում է Իր սրբերի անձի մեջ»:
Review and Herald, January 30, 1900.

Եթե այդ հատվածն իսկապես նշանակում է այն, ինչ ասում է, ապա նրանք, ովքեր ներկայացվում էին որպես «Բարաբբային ընտրողներ», ի վիճակի չեն լինելու հասկանալու, թե ինչ է ուսուցանում այդ հատվածը: Այդ մարդիկ այն մարդիկ են Բ Թեսաղոնիկեցիս-ում, որոնք ընդունում են գորավոր մոլորություն, որովհետև չսիրեցին ճշմարտությունը: Նա Բարաբբային ընտրողների մասին ասում է. «Նրանք, ովքեր իրենց սերն ու կապվածությունը տալիս են որևէ առաջնորդի, բացի Քրիստոսից, պիտի գտնեն իրենց այնպիսի կուրացնող հրապուրանքի իշխանության ներքո, որը մարմինը, հոգին և ոգին առնելով իր վերահսկողության տակ՝ այնքան կախարդիչ է, որ նրա գործության տակ հոգիները երես են դառնում ճշմարտությունը լսելուց՝ սուտին հավատալու

համար»։ Նրանք, ովքեր ընտրում են Բարաքային, գտնվում են Սատանայի վերահսկողության ներքո մինչև խաչի և կիրակնօրյա օրենքի ճանապարհային նշանը։ Այդ վիճակում նրանք ոչ մի կերպ չեն կարող հասկանալ, թե ինչ է ուսուցանում այդ հատվածը։ Ուստի նրանք պիտի առաջարկեն, թե՝ «այն պայմանները, երբ Քույր Ուայթը գրեց այս խոսքերը, վերաբերում էին այդ առանձնահատուկ պատմությանը, ոչ թե այժմին»։ Թերևս նրանք կասեն. «Նա խոսում է քրիստոնեության մասին ընդհանրապես, և սա ուղղակիորեն չի վերաբերում Յոթերորդ օրվա աղվենտիստներին»։ Անհեթեթություն։

Իհարկե, պատմական այն հանգամանքները, երբ Քույր Ուայթը գրեց այդ խոսքերը, իրականում մեկնաբանությունն էին նրա անձնական պատմության վերաբերյալ, բայց ինչպես Հայտնության գրքում Հովհաննեսի պարագայում, երբ մարգարեին ասվում է գրել, նրան ասվում է գրել «այն, ինչ տեսար, և ինչ կա, և ինչ պիտի լինի սրանից հետո»։ Երբ մարգարեն արձանագրում է այն, ինչ կա, նա միաժամանակ արձանագրում է նաև այն, ինչ պիտի լինի։

Աղվենտիզմի առաջնորդությունը ներկայացված է Եզեկիելի քսանհինգ մարդկանցով, որոնք նաև մարգարեաբար համընկնում են այն երկուհարյուր հիսուն մարդկանց հետ, որոնք կանգնեցին Կորխի, Դաթանի և Աբիրամի կողմը։ Նույնքան նշանակալից է այն, որ 1888 թվականի ապստամբները և Մինեապոլիսի Գլխավոր Համաժողովը Քույր Ուայթի կողմից բնութագրվեցին որպես Կորխի, Դաթանի և Աբիրամի ապստամբության կրկնություն։ Քույր Ուայթը ուղղակիորեն ուսուցանում է, որ երբ Հայտնության տասնութերորդ գլխի հրեշտակը իջնում է և իր փառքով լուսավորում երկիրը, սկսվում է վերջին անձրևը։

«Վերջին անձրևը պիտի թափվի Աստծո ժողովրդի վրա։ Մի հզոր հրեշտակ պիտի իջնի երկնքից, և ամբողջ երկիրը պիտի լուսավորվի նրա փառքով»։ Review and Herald, April 21, 1891.

Քույր Ուայթը ուղղակիորեն ուսուցանում է, որ Հայտնության տասնութերորդ գլխի հրեշտակը իջավ 1888 թվականի Գլխավոր համաժողովում՝ Ա. Թ. Ջոնսի և Է. Ջ. Վագոների պատգամներով։ Երբ նա Համաժողովում էր, ապստամբությունից այնքան ճնշված եղավ, որ որոշեց հավաքել իր իրերը և հեռանալ, բայց մի հրեշտակ ասաց նրան, որ պետք է մնա և արձանագրի այդ պատմությունը, որովհետև դա Կորխի ապստամբության կրկնությունն էր։ Ինչո՞ւ էր հրեշտակը ցանկանում, որ դա արձանագրվեր, եթե ոչ վերջին օրերի համար վկայության նպատակով։ Եթե դա վերջին օրերի համար վկայություն է, ապա ուրիշ ի՞նչ կարող է նշանակել, եթե ոչ այն, որ Լաոդիկեի Յոթերորդ օրվա աղվենտիստ եկեղեցին Կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի ժամանակ կքայլի Սանհեդրինի հետքերով, և հատկապես՝ դրան նախորդող պատմության մեջ։

Ջոնսի և Վագոների լուրը ներկայացվում էր որպես «հավատով արդարացման լուրը՝ ճշմարտապես», «Լաոդիկիայի լուրը», «Քրիստոսի արդարության լուրը» և «երրորդ հրեշտակի լուրը»։ Ապստամբները դիմադրեցին այդ լուրին և նաև մերժեցին

Մարգարեության Հոգու առաջնորդությունն ու ժողովի ընտրված պատգամաբերներին: Քույր Ուայթը նաև սովորեցնում է, որ երբ Նյու Յորք քաղաքի մեծ շենքերը տապալվեն Աստծո գործության մեկ հպումով, այն ժամանակ Հայտնություն 18:1-3-ը կկատարվի: 9/11-ից ի վեր Լաոդիկյան Յոթերորդ օրվա աղվենտիստական եկեղեցու ղեկավարությունը կրկնում է Կորնթի ապստամբությունը, հին ժամանակների 25 մարդկանց ապստամբությունը, 1888 թվականի ղեկավարության ապստամբությունը և Սանհեդրինի ապստամբությունը՝ խաչելությանը նախորդող ժամանակաշրջանում: Այդ 25 մարդիկ խորհրդանիշ են, որը ներկայացնում է կեղծ ղևտական քահանայություն:

Ղևտացին պիտի լինեք քսանհինգ տարեկան, երբ սկսեք ծառայել:

Եվ Տերը խօսեց Մովսեսի հետ՝ ասելով. «Մա է այն, ինչ պատկանում է ղևտացիներին. քսանհինգ տարեկան և ավելի բարձր տարիքից նրանք պիտի մտնեն ժողովքի վրանի ծառայութեան սպասաւորութեան համար: Իսկ յիսուն տարեկան հասակից նրանք պիտի դադարեն այդ ծառայութեան սպասաւորութիւնից և այլևս չպիտի ծառայեն. բայց ժողովքի վրանում իրենց եղբայրների հետ պիտի պաշտօն կատարեն՝ պահպանելու իրենց յանձնարարուածը, իսկ ծառայութիւն չպիտի անեն»: Այսպէս պիտի անես ղևտացիների հետ՝ նրանց պաշտօնի վերաբերեալ: Թուեր 8:23-26.

Ղևտացին իր ծառայությունը սկսում է քսանհինգ տարեկանում և ծառայում է քսանհինգ տարի՝ մինչև հիսուն տարեկանը: Մաղաքիա 3-ում հիշատակված Ուխտի Պատգամաբերը կիրականորյա օրենքի ժամանակ մաքրագործում և նաև սրբագործում է ղևտացիներին, ինչպես արեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին:

Ահա, Ես ուղարկում եմ Իմ պատգամաբերին, և նա պիտի պատրաստի ճանապարհը Իմ առջև. և Տերը, որին դուք որոնում եք, հանկարծ պիտի գա Իր տաճարը, այսինքն՝ ուխտի պատգամաբերը, որին դուք հաճում եք. ահա, Նա պիտի գա, ասում է Զորաց Տերը:

Բայց ո՞վ պիտի դիմանա նրա գալստյան օրվանը, և ո՞վ պիտի կանգնի, երբ նա երևա. որովհետև նա նման է գտողի կրակին և լվացարարների օձառին. Եվ նա պիտի նստի որպես արծաթի գտող և մաքրող, և պիտի մաքրի Ղևիի որդիներին ու պիտի գտի նրանց ոսկու և արծաթի պես, որպեսզի նրանք Տիրոջը արդարությամբ ընծա մատուցեն: Այն ժամանակ Հուդայի և Երուսաղեմի ընծան հաճելի պիտի լինի Տիրոջը, ինչպես հին օրերում և ինչպես նախկին տարիներին: Մաղաքիա 3:1-4.

«25» թիվը, որպես խորհրդանիշ, ներկայացնում է ոչ միայն հավատարիմ ղևտացու, այլև կեղծ ղևտացու: Ուստի «25»-ը, որպես խորհրդանիշ, նույնացնում է երկրպագուների երկու դասերի բաժանումը՝ լինեն նրանք իմաստուն և հիմար կույսեր, ոչխարներ և այծեր, ցորեն և որումներ: Քսանհինգ թիվը խորհրդանիշ է ոչ միայն ղևտացու, այլև, նույնքան կարևորապես, ղևտացիների բաժանման (մաքրագործման): Այդ բաժանումը տեղի է ունենում կիրականորյա օրենքի ժամանակ, և այն Աստծո մարգարեական Խոսքի գլխավոր թեմաներից է: Պատշաճ է, որ Մատթեոսի քսանհինգերորդ գլուխը պարզապես Հիսուսի՝ աշխարհի վախճանի մասին Մատթեոսի քսանչորրորդ գլխում

եղած մարգարեության շարունակությունն է:

Եվ Հիսուսը դուրս եկավ ու հեռացավ տաճարից. և Նրա աշակերտները մոտեցան Նրան՝ Նրան ցույց տալու տաճարի շինությունները: Եվ Հիսուսն ասաց նրանց. «Չե՞ք տեսնում այս բոլոր բաները: Ճշմարիտ ասում եմ ձեզ, այստեղ քարի վրա քար չի մնա, որ չքանդվի»: Մատթեոս 24:1, 2.

Երբ Հիսուսը հեռացավ տաճարից, այլևս երբեք չվերադարձավ: Քսաներեքերորդ գլխի վերջին համարներում Հիսուսը դատաստան էր արտասանել Սանհեդրինի վրա, և այդ դատաստանը արտահայտված է «ուր» վայերով, այսպիսով կեղծելով տապանի վրա եղած ուր հոգիներին, թլփատության ութերորդ օրը, հարության ութերորդ օրը, Աբրահամի ուր սերունդներին՝ 430 տարի և այլն: «Ուր» կեղծ թիվը համընկնում է կեղծ ղևտացու հետ:

Ճշմարիտ եմ ասում ձեզ, այս բոլոր բաները պիտի գան այս սերնդի վրա:

Ո՛վ Երուսաղե՛մ, Երուսաղե՛մ, դու, որ սպանում ես մարգարեներին և քարկոծում քեզ մոտ ուղարկվածներին, քանի՜ անգամ կամեցա քո որդիներին հավաքել, ինչպես հավն է իր ճուտերին հավաքում իր թների տակ, բայց դուք չկամեցաք: Ահա ձեր տունը ձեզ թողնվում է ամայի:

Քանզի ասում եմ ձեզ. այսուհետև ինձ այլևս չեք տեսնի, մինչև ասեք. Օրհնյալ է նա, որ գալիս է Տիրոջ անունով: Մատթեոս 23:36–39.

Մատթեոսի քսաներկրորդ գլուխը ավարտվում է ամբարիշտներին խրճերի մեջ կապելու մի պատկերավորմամբ և եզրափակվում է Քրիստոսի ու բառախաղերով վիճող հրեաների միջև վերջին հանդիպումով: Այնուհետև, քսանչորսերորդ գլխում, Նա վերջին անգամ թողնում է տաճարը՝ դադարեցնելով Իր ծառայությունները հին Իսրայելի համար: Գլուխն ավարտվում է այնտեղ, որտեղ սկսվել էր՝ այն հայտարարությամբ, որ նրանց տունը իրենց թողնված էր դատարկ, և այն, ինչ Նա տաճարը առաջին անգամ մաքրելու ժամանակ կոչել էր Իր Հոր տունը, այժմ դարձել էր դատարկ հրեական տուն:

24-րդ գլխում Հիսուսը պիտի պատասխանի տաճարի և նրա մոտալուտ կործանման վերաբերյալ հարցերին: Այդ կործանումը պետք է տեղի ունենար հենց այդ սերնդի օրերում, որը իժերի սերունդ էր: Նա թողեց այդ տաճարը՝ այլևս երբեք չվերադառնալու համար, ուստի Նրա ներկայացրած մարգարեությունները վերաբերում են ոչ թե բառացի, այլ հոգևոր Իսրայելին: Երբ Քրիստոսը թողնի այն տաճարը, որը Լաոդիկիայի Յոթներորդ-օրյա Աղվենտիստների եկեղեցին է, ինչպես արեց հին Իսրայելի հետ, նույն պահին հարյուր քառասունչորս հազարի մարդկային տաճարը հավիտենության համար կմիանա Աստվածային տաճարին: Երբ Հիսուսը թողեց հին Իսրայելի տաճարը, Նա հավիտենության համար արձակեց Իր նախկին ուխտի ժողովրդին:

Մատթեոսի տասնմեկերորդ գլխից մինչև քսաներկրորդ գլխի գծի օմեգան է: Երբ այդ գիծը սկսվում է Ծննդոց տասնմեկերորդ գլխում, այն միաժամանակ նշանավորում է նաև Բաբելոնի և

Բաբելոնի մահվան ուխտի սկիզբը, որն իր օմեգայական կատարումն է հասնում Հայտնություն տասնյոթերորդ գլուխ, տասնմեկերորդ համարում՝ այն համարում, որը մեռյալ կենտրոնն է այն համարների, որոնք կազմում են տասնմեկերորդից մինչև քսաներկրորդ գլուխները: Ծննդոցում, Մատթեոսում և Հայտնությունում տասնմեկերորդից մինչև քսաներկրորդ գլուխների միջնամասը յուրաքանչյուրը շեշտում է դրոշը կամ դրա կեղծ դրոշը: Ծննդոցում դա թլփատությունն էր, Մատթեոսում՝ Պետրոսը և այն Վեմը, որի վրա Քրիստոսը պիտի կառուցեր Իր եկեղեցին, իսկ Հայտնությունում՝ այն կեղծ գազանը, որ էր և է և պիտի ելներ, որը ութերորդն է, որ յոթից է, և որն ապա ամուսնանում է վիշապի հետ:

Տասնմեկն ու քսաներկուսը խորհրդանիշներ են, որոնք նույնացնում են Աստվածության և մարդկության միավորումը, ինչը հենց այն հարցն է, որ ներկայացվում է Քրիստոսի կողմից Իր օրենքը մեր սրտերի և մտքերի վրա գրելով: 11-ն ու 22-ը հարյուր քառասունչորս հազարի ուխտի խորհրդանիշներ են: Մատթեոսի քսաներեքերորդ գլխում կեղծ քահանայությունը ստացավ ութ վայեր, և նույն ժամանակահատվածում ճշմարիտ քահանայությունն օծվում է: Քահանաները յոթ օր օծվում ու նվիրվում էին, իսկ ութերորդ օրը սկսում էին ծառայել:

Պատահական չէ, որ քահանաների օծման յոթ օրերը, որոնք նրանց ծառայությունը հանգեցրին ութերորդ օրը սկսվելուն, սկսվում են Թվեր գրքի ութերորդ գլխի առաջին համարից, որովհետև «81»-ը քահանաների խորհրդանիշն է:

Եվ Տերը խոսեց Մովսեսի հետ՝ ասելով. Վերցրու Ահարոնին ու նրա որդիներին նրա հետ, և պատմուճանները, և օծության յուղը, և մեղքի պատարագի համար մի զվարակ, և երկու խոյ, և անթթխմոր հացի մի զամբյուղ. և ամբողջ ժողովը հավաքիր վկայության խորանի դռան առաջ: Եվ Մովսեսն արեց այնպես, ինչպես Տերը պատվիրել էր նրան. և ժողովը հավաքվեց վկայության խորանի դռան առաջ: Եվ Մովսեսն ասաց ժողովրդին. «Ահա այն բանն է, որ Տերը պատվիրել է անել»: ...

Եվ յոթ օր ժողովքի վրանի դռնից դուրս չէք գա, մինչև որ ձեր օծման օրերը լրացվեն, որովհետև յոթ օր պիտի ձեզ օծի: Ինչպես որ այս օրը արեց, այնպես էլ Տերը հրամայել է անել՝ ձեզ համար քավություն գործելու: Ուստի յոթ օր, գիշեր ու ցերեկ, պիտի մնաք ժողովքի վրանի դռան մոտ և պահեք Տիրոջ կարգադրությունը, որպեսզի չմեռնեք, որովհետև այսպես է ինձ պատվիրված: Եվ Ահարոնն ու նրա որդիները կատարեցին բոլոր այն բաները, որ Տերը հրամայել էր Մովսեսի ձեռքով: Եվ եղավ ութերորդ օրը, որ Մովսեսը կանչեց Ահարոնին ու նրա որդիներին և Իսրայելի ծերերին: Եվ ասաց Ահարոնին. «Վերցրո՛ւ քեզ համար մի մատղաշ հորթ՝ մեղքի պատարագի համար, և մի խոյ՝ ողջակեզի համար, անարատ, և մատուցի՛ր դրանք Տիրոջ առաջ»: ... Եվ Մովսեսն ասաց. «Սա է այն բանը, որ Տերը հրամայել է ձեզ անել, և Տիրոջ փառքը պիտի երևա ձեզ»: ... Եվ Ահարոնը բարձրացրեց իր ձեռքը ժողովրդի վրա ու օրհնեց նրանց, և իջավ մեղքի պատարագը, ողջակեզը և խաղաղության պատարագները մատուցելուց հետո: Եվ Մովսեսն ու Ահարոնը մտան ժողովքի վրանը, ապա դուրս եկան ու օրհնեցին ժողովրդին. և Տիրոջ փառքը երևաց ամբողջ ժողովրդին: Եվ կրակ ելավ Տիրոջ առաջից ու զոհասեղանի վրա սպառեց ողջակեզն ու ճարպը. և երբ ամբողջ ժողովուրդը տեսավ այդ, աղաղակեցին

և ընկան իրենց երեսների վրա: Ղևտացիներին 8:1–5, 33–36; 9:1, 2, 6, 22–24:

Քսաներեքերորդ գլուխը նույնականացնում է կեղծ ղևտացիներին, որոնք բացահայտվում են այն ժամանակ, երբ իսկական ղևտացիները կնքվում են: Մատթեոսի քսաներկուերորդ գլուխն ավարտվում է նրանով, որ այլևս ոչ ոք երբեք Հիսուսին հարցեր չի տալիս, ապա քսաներեքերորդ գլխում Նա ներկայացնում է ութ վաճառք՝ ցույց տալով, որ Սանհեդրինի փորձաշրջանը փակվել էր, և որ այն ժամանակ պետք է սկսվեր գործադիր դատաստանը: Քսանչորսերորդ գլխում Նա տաճարը նույնացնում է որպես հրեաների տունը: Կարևոր է տեսնել գլուխների հաջորդականությունը:

Մատթեոսի տասնմեկերորդից մինչև քսաներկուերորդ գլուխները ցույց են տալիս հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ավարտը՝ Աստծո ուխտի համատեքստում ընտրյալ ժողովրդի հետ: Պալմոնիի խորհրդանշական պատկերը՝ ալֆա տասնմեկերորդ գլխում, և Նրա խորհրդանշական պատկերը՝ օմեգա քսաներկուերորդ գլխում, լրացնում են այդ գլուխների ներսում եղող պատմությունը:

Քսաներեքերորդ գլուխը քավությունն է՝ Աստվածայինի և մարդկայինի միավորումը, ինչպես ներկայացված է քսաներեք թվով: Սակայն գլուխը պատմում է որոմների, կեղծ քահանայության, կեղծ Ղևտացիների գործադիր դատաստանի մասին: Ամեն մի քահանա Ղևտացի էր, բայց ոչ ամեն մի Ղևտացի՝ քահանա: Ղևիի սերնդի մեջ միայն Ահարոնի արյունակից գիծն էր որակավորված քահանայության համար: Աստվածաշունչը նշում է, որ Ղևտացիները ծառայությունը պետք է սկսեին քսանհինգ տարեկանում, սակայն Կահաթի որդիները պիտի ծառայեին երեսուն տարեկանից:

Եվ Տերը խօսեց Մովսեսի եւ Ահարոնի հետ՝ ասելով. «Ղևիի որդիների միջից, իրենց ազգատոհմերով, իրենց հայրերի տներով, հաշուի՝ առ Կահաթի որդիներին՝ երեսուն տարեկաններից եւ աւելի, մինչեւ յիսուն տարեկան, բոլոր նրանց, որ մտնում են ծառայութեան մէջ՝ ժողովքի վրանում գործը կատարելու համար»: Թուեր 4:1–3.

«30» թիվը ներկայացնում է այն քահանաներին, որոնք Կահաթի արյունակցական տոհմից էին, իսկ Կահաթը Ղևիի որդին էր, և Կահաթի որդին Ամրամն էր, որը Ահարոնի հայրն էր: Ղևի նշանակում է «կցված կամ միացած Աստծուն»: Կահաթ նշանակում է «հավաքված Նրա ներկայության շուրջ»: Ամրամ նշանակում է «վեհացված ժողովուրդ», իսկ Ահարոն նշանակում է «լույս կրող կամ վեհացված միջնորդ»: Միասին նրանք ուրվագծում են Կարմիր ծովից մինչև Սինա շարժումը՝ այսպիսով նախապատկերելով Աստծո և հարյուր քառասունչորս հազարի միջև եղած ուխտը, որոնք մարդկային տաճարն են, որ միանում է աստվածային տաճարին, երբ Քրիստոս երկրորդ անգամ մեկնում է Իր ձեռքը՝ Իր մնացորդ ժողովրդին հավաքելու Իր սրբարանի մեջ, որտեղ ապա բարձրացնում և վեհացնում է նրանց, մինչ նրանք լուսավորվում են Երկնային Քահանայապետով, ինչպես Նա լուսավորեց Մեղրակին, Միսակին և Աբեղնագոյին:

«30» թիվը ներկայացնում է քահանաների համար պատրաստության մի ժամանակաշրջան, իսկ 25-ը՝ որպես ղևտացիների տարիք, պետք է կիրառվի 30-ի նկատմամբ, տող առ տող, որովհետև յուրաքանչյուր քահանա ղևտացի էր, բայց ոչ

յուրաքանչյուր ղևտացի՝ քահանա: Երեսունը ներկայացնում է պատրաստության այն ժամանակաշրջանը, որը սկսվեց 1989 թվականին՝ վախճանի ժամանակ, և ավարտվում է Միացյալ Նահանգներում կիրականորյա օրենքի ժամանակ: Քսանհինգ թիվը, որպես ղևտացիների խորհրդանիշ, նաև երկու դասերի միջև բաժանման խորհրդանիշն է, և քահանաների հետ առնչությամբ այն մատնանշում է մի բաժանում: Քսանհինգը նշանավորում է ղևտացիների և կեղծ ղևտացիների բաժանումը կիրականորյա օրենքի ժամանակ, և իսկական քահանաների ու իսկական ղևտացիների համատեքստում այն նույնպես տարբերակում է ստեղծում, թեև ոչ բացասական բաժանում, ինչպես կեղծ ղևտացիների դեպքում:

Կահաթը ղևտացիների երեք գլխավոր ճյուղերից մեկն էր (Գերսոնի և Մերարիի հետ միասին): Քահանայական գիծը մասնավորապես անցնում էր Կահաթի սերունդ Ահարոնի միջոցով: Ահարոնը Ղևիի չորրորդ սերնդի ժառանգն է, և քահանայական արտոնությունը սահմանափակված էր այս կահաթական ճյուղի ներսում նրա արու ժառանգներով: Կահաթացիները որպես ամբողջություն (Կահաթի բոլոր սերունդները) պատիվ ունեին կրելու ամենաարքայական իրերը, սակայն միայն Ահարոնի գիծը կարող էր իրականում կատարել քահանայական ծառայությունները սեղանի մոտ և սրբարանում: Ահարոնը ներկայացնում է նույն չորրորդ սերունդը, ինչ Հովելի «ծերերը», կամ Եզեկիելի ութերորդ գլխի «հին մարդիկ», որոնք խոնարհվում են արևին:

Քահանաների համար 24 հերթափոխային դասակարգերի (բաժինների) համակարգը (և նույն կերպ՝ ոչ քահանայական ղևտացիների համար՝ օժանդակ ծառայություններում, ինչպես երաժիշտներ և դոնապաններ) հաստատվել էր Դավիթ թագավորի կողմից: Դավիթը Ահարոնի սերունդներին կազմակերպեց 24 դասակարգերի (բաժինների) մեջ՝ հերթափոխով ծառայելու համար (Ա Մնացորդաց 24:1–19): Դավիթը, քահանաներ Սադոկի (Եղիազարի տոհմից) և Աքիմելեքի (Իթամարի տոհմից) օգնությամբ, նրանց բաժանեց 24 խմբի (16-ը՝ Եղիազարի ավելի մեծ գերդաստանից, 8-ը՝ Իթամարի գերդաստանից): Ծառայության կարգը որոշելու համար վիճակ գցվեց:

Յուրաքանչյուր դասակարգ ծառայություն էր կատարում մեկ շաբաթով (շաբաթից մինչև շաբաթ), տարին երկու անգամ, և այդ բոլոր դասակարգերը միասին էին ծառայում նաև գլխավոր տոների ժամանակ (Չատիկ, Հոգեգալուստ, Տաղավարահարաց): Նմանապես Դավիթը ոչ քահանայական ղևտացիներին էլ կազմակերպեց 24 դասակարգերի մեջ՝ երաժշտության, դոնապահության և այլ ծառայությունների համար (Ա Մնացորդաց 23–26): Այս համակարգը գործադրվեց Սողոմոնի օրոք (Բ Մնացորդաց 8:14) և շարունակվեց Երկրորդ Տաճարի ժամանակաշրջանում: Հովհաննես Մկրտչի հայրը՝ Ջաքարիան, Աբիայի դասակարգից էր — Ղուկաս 1:5, Ա Մնացորդաց 24:10: Քահանաների 24 դասակարգերի կարգը որոշվում էր վիճակահանությամբ, և Ջաքարիան Աբիայի դասակարգից էր, որը քսանչորս դասակարգերից ներկայացնում էր «ուրերորդ» դասակարգը: Ջաքարիա նշանակում է «Աստված հիշում է», իսկ նրա հոր՝ Աբիայի անունը նշանակում է «Աստված իմ հայրն է»:

Երկնային Հայրը հիշեց Իր խոստումը՝ բարձրացնելու մի պատգամաբեր, որը պիտի պատրաստեր ճանապարհը Մեսիայի համար: Բայց Ջաքարիան նույնպես համահունչ է կիրականօրյա օրենքին, որովհետև հենց այնտեղ Շաբաթը՝ այն օրը, որ մարդիկ միշտ պետք է հիշեին, դառնում է վերջին փորձությունը: Ջաքարիան ներկայացնում է մի քահանա՝ Աբիայի կարգից, որն «ութերորդ» կարգն է: Ջաքարիան չի հավատում հրեշտակի պատգամին և համար է դառնում մինչև իր որդու՝ Հովհաննեսի ծնվելը: Երբ Հովհաննեսը ծնվում է, Ջաքարիան մտնում է Հովհաննեսի անվան վերաբերյալ քննարկման մեջ, և ապա խոսում է: Վերջին օրերի մարգարեական խոսելը այն ժամանակ է, երբ Միացյալ Նահանգները խոսում է վիշապի պես:

Եվ եղավ, որ ութերորդ օրը եկան մանկանը թլփատելու. և նրան Ջաքարիա էին կոչում՝ իր հոր անունով: Բայց նրա մայրը պատասխանեց և ասաց. «Ո՛հ, այլ Հովհաննես պիտի կոչվի»: Եվ նրան ասացին. «Քո ազգականներից ոչ ոք այս անունով չի կոչվում»: Եվ նշաններով հարցրին նրա հորը, թե նա ինչ անուն էր կամենում տալ նրան: Եվ նա գրատախտակ խնդրեց ու գրեց՝ ասելով. «Նրա անունը Հովհաննես է»: Եվ բոլորը զարմացան: Եվ իսկույն նրա բերանը բացվեց, և նրա լեզուն արձակվեց, ու նա խոսեց և օրհնեց Աստծուն: Դուկաս 1:59–64.

Հովհաննես Մկրտիչը Աբիայի ութերորդ դասակարգից է, ինչպես և իր հայրը: Հովհաննեսի թլփատության ժամանակ, ութերորդ օրը, նրա անունը փոխվում է: Հովհաննես Մկրտիչը ներկայացնում է նրանց, ովքեր քահանաներ են՝ չորրորդ սերնդից, որոնք ուխտային հարաբերության մեջ են Աստծո հետ, և որոնց անունը Նա փոխում է (Լառդիկիայից դեպի Ֆիլադելֆիա), ուխտի նշանով կնքում է նրանց, երբ Միացյալ Նահանգները խոսում է որպես վիշապ:

Մենք Աստծո տաճարն ենք: Մարգարեական այն գծերը, որոնք վերաբերում են տաճարին, ուղղված են տղամարդկանց և կանանց՝ որպես անհատների, և նաև հավաքականորեն, որովհետև Աստծո եկեղեցին նույնպես տաճար է: Եվ, իհարկե, կա երկնային տաճար, և Տիրոջ տաճարը կառուցողը Քրիստոսն է: Նա՛ է, որ դնում է հիմքը և տաճարի վրա դնում է գագաթաքարը: «25» թվի՝ որպես խորհրդանիշի, իմաստով՝ 25-ը ներկայացնում է Ղևտացիներին, որոնք Մաղաքիա մարգարեի գրքի երրորդ գլխում մաքրվում են (զատվում են) կեղծ Ղևտացիներից, և նույն հատվածում նաև սրբագործվում են: Եզեկիելի գրքի 40-ից 48-րդ գլուխներում մեծ մանրամասնությամբ նկարագրվում է մի խորհրդանշական տաճար: Կյանքի ջուրը դուրս է գալիս այդ տաճարից և լցնում է երկիրը:

«Հրաշալի է այն գործը, որ Աստված նախատեսում է կատարել Իր ծառաների միջոցով, որպեսզի Իր անունը փառավորվի: Աստված Հովսեփին դարձրեց կյանքի աղբյուր եգիպտական ազգի համար: Հովսեփի միջոցով պահպանվեց այդ ամբողջ ժողովրդի կյանքը: Իսկ Դանիելի միջոցով Աստված փրկեց Բաբելոնի բոլոր իմաստունների կյանքը: Եվ այս ազատագրությունները եղան որպես առարկայական դասեր. դրանք ժողովրդին պատկերավոր կերպով ցույց էին տալիս այն հոգևոր օրհնությունները, որոնք նրանց առաջարկվում էին Հովսեփի և Դանիելի երկրպագած Աստծո հետ կապվելու միջոցով: Այսպես էլ այսօր Աստված կամենում է

Իր ժողովրդի միջոցով օրհնություններ բերել աշխարհին: Ամեն մի մշակ, որի սրտում բնակվում է Քրիստոսը, ամեն ոք, ով աշխարհին կհայտնի Նրա սերը, Աստծո հետ համագործակցող մշակ է մարդկության օրհնության համար: Ինչպես նա Փրկչից շնորհ է ընդունում՝ ուրիշներին փոխանցելու համար, այնպես էլ նրա ամբողջ էությունից հորդում է հոգևոր կյանքի հեղեղը: Քրիստոսը եկավ որպես Մեծ Բժիշկ՝ բժշկելու այն վերքերը, որ մեղքը պատճառել է մարդկային ընտանիքին, և Նրա Հոգին, գործելով Իր ծառաների միջոցով, մեղքով հիվանդ, տառապող մարդկանց հաղորդում է մի գորավոր բժշկարար ուժ, որն արդյունավետ է թե՛ մարմնի, թե՛ հոգու համար: «Այն օրը,— ասում է Գիորգը,— Դավթի տան համար և Երուսաղեմի բնակիչների համար մի աղբյուր պիտի բացվի մեղքի և անմաքրության համար»: Ջաքարիա 13:1: Այս աղբյուրի ջրերը պարունակում են բժշկական հատկություններ, որոնք պիտի բժշկեն թե՛ մարմնական, թե՛ հոգևոր տկարությունները»:

«Այս աղբյուրից է բխում Եզեկիելի տեսիլքում երևացած հզոր գետը: «Այս ջրերը հոսում են դեպի արևելյան երկիրը, իջնում են անապատը և մտնում են ծովը. և երբ դուրս են բերվում դեպի ծովը, ջրերը պիտի բժշկվեն: Եվ պիտի լինի, որ ամեն կենդանի արարած, որ շարժվում է, ուր էլ որ գետերը հասնեն, պիտի ապրի... Եվ գետի մոտ, նրա ափին, այս կողմից և այն կողմից, պիտի աճեն ամեն տեսակ կերակրի համար ծառեր, որոնց տերևը չի թառամի, և որոնց պտուղը չի սպառվի. նրանք ամեն ամիս նոր պտուղ պիտի տան, որովհետև նրանց ջրերը բխում են սրբարանից. և նրանց պտուղը պիտի լինի կերակրի համար, իսկ նրանց տերևը՝ բժշկության համար»: Եզեկիել 47:8–12»: Վկայություններ, հատոր 6, 227:

Եզեկիելի տաճարը մարգարեական խորհրդանշություն է՝ ամենաբարձր կարգի, և Հովհաննեսին Հայտնության գրքի տասնմեկերորդ գլխում հրամայվեց չափել տաճարը, բայց թողնել գավիթը: Երբ հենց այդպես ենք վարվում Եզեկիելի տաճարի հետ, գտնում ենք, որ տաճարի չափերի մեջ առավել նշանավոր երկու թվերը ներկայացնում են քահանայությունը: 50 կանգունը ամենանշանավոր թիվն է, և այն կրկնվում է 11 անգամ՝ որպես յուրաքանչյուր դարպասային համալիրի ընդհանուր երկարություն (Եզեկիել 40:15, 21, 25, 29, 33, 36 և այլն): 50-ը գործածվում է նաև որոշ պատերի և սենյակների երկարությունների համար (42:7–8): Այն սահմանում է դարպասի ամբողջ անցուղին՝ արտաքին շենքից մինչև ներքին շենքը:

25 կանգունը հստակորեն երկրորդ ամենաակնառու է: Այն կրկնվում է 10 անգամ՝ որպես դարպասային համալիրների լայնությունն ու լայնական չափը (Եզեկիել 40:13, 21, 25, 29, 30, 33, 36): Միասին վերցված՝ 50-ն ու 25-ը կազմում են վեց գլխավոր դարպասների համար հետևողականորեն կրկնվող 50-ը 25-ի վրա ուղղանկյուն կառուցվածքները: Այս 50-ը 25-ի վրա գույգակցությունը գերիշխում է դեպի ներքին հատվածներ տանող դարպասների ճարտարապետական նկարագրության մեջ: Այլ որևէ գույգ չկա, որ հենց տաճարի շինության մեջ կրկնվի այդպիսի համակարգված հաճախականությամբ:

Ղևտացիները գործուն ծառայության մեջ էին մտնում 25 տարեկանում (Թվեր 8:24. «քսանհինգ տարեկան և վեր լինելով՝ նրանք պիտի մտնեն՝ ծառայության գործը

կատարելու համար»): Նրանք ծառայում էին մինչև 50 տարեկան հասակը (Թվեր 4:3, 39, 43, 8:25. «մինչև հիսուն տարեկան»): Սա տալիս է գործուն ծառայության ճիշտ 25 տարի (50 – 25 = 25):

Այսպիսով, Ղևտացիների ծառայության քսանհինգամյա ժամանակահատվածը ուղղակիորեն արտացոլվում է տաճարի դռների և կառուցվածքի մեջ գերակշռող քսանհինգը հիսուն կանգուն չափերում՝ այն իսկ վայրում, որտեղ ծառայում էին Ղևտացիները: Եզեկիելի տաճարի հիմնական չափերը, այսինքն՝ հաղթական եկեղեցու և հարյուր քառասունչորս հազարի տաճարի, ճարտարապետներն ներմուծված են հենց այն տաճարի մեջ, որտեղ նրանք պետք է ծառայեին. ՃԻՇՏ այնպես, ինչպես քառասունվեց քրոմոսոմները կառուցված են հենց այն տաճարի մեջ, որտեղ Աստծու ժողովուրդը պետք է ծառայի: Պաղմունին Իր ստորագրությունը դրել է անհատական մարդկային տաճարի և այն հավաքական մարմնական տաճարի վրա, որ պետք է լինի Իր հարսը:

Հաջորդ հոդվածում կշարունակենք այս մտքերը:

«Պատասխանատու դիրքեր զբաղեցնողները չպետք է դարձի գան աշխարհի ինքնահաճ, շռայլ սկզբունքներին, որովհետև նրանք չեն կարող դա իրենց թույլ տալ, իսկ եթե նույնիսկ կարողանային, Քրիստոսանման սկզբունքները դա չէին արտոնելու: Բազմապիսի ուսուցում պետք է տրվի: «Ում պիտի նա սովորեցնի գիտություն, և ո՞ւմ պիտի հասկացնի վարդապետությունը. կաթից կտրվածներին և ստինքներից հեռացվածներին: Որովհետև պատվիրան պետք է լինի պատվիրանի վրա, պատվիրան պատվիրանի վրա. տող առ տող, տող առ տող. այստեղ՝ քիչ, այնտեղ՝ քիչ»: Այսպես Տիրոջ խոսքը պետք է համբերությամբ ներկայացվի երեխաներին և մշտապես պահվի նրանց առաջ՝ Աստծո խոսքին հավատացող ծնողների կողմից: «Որովհետև նա կակագող շուրթերով և ուրիշ լեզվով պիտի խոսի այս ժողովրդին: Նրանց, ում ասաց. Սա է հանգիստը, որով կարող եք հանգիստ տալ հոգնածին, և սա է գովությունը. սակայն նրանք չկամենացին լսել: Բայց Տիրոջ խոսքը նրանց համար եղավ պատվիրան պատվիրանի վրա, պատվիրան պատվիրանի վրա. տող առ տող, տող առ տող. այստեղ՝ քիչ, այնտեղ՝ քիչ. որպեսզի գնան, ընկնեն մեջքի վրա, կոտրվեն, որոգայթն ընկնեն և բռնվեն»: Ինչո՞ւ:—Որովհետև նրանք ուշադրություն չդարձրին Տիրոջ խոսքին, որ եկել էր նրանց:»

«Սա նշանակում է նրանց, ովքեր խրատ չեն ընդունել, այլ փայփայել են իրենց իսկ իմաստությունը և ընտրել են գործել իրենց իսկ գաղափարների համաձայն: Տերը նրանց տալիս է փորձությունը, որպեսզի կա՛մ ընդունեն իրենց դիրքը՝ հետևելու Նրա խորհրդին, կա՛մ մերժեն և գործեն իրենց իսկ գաղափարների համաձայն, և այն ժամանակ Տերը նրանց կթողնի անխուսափելի հետևանքին: Մեր բոլոր ճանապարհներում, Աստծուն մատուցվող մեր ամբողջ ծառայության մեջ, Նա ասում է մեզ. «Տո՛ւր Ինձ քո սիրտը»: Աստծուն պետք է խոնարհ, սովորելու պատրաստ հոգին: Այն, ինչ աղոթքին տալիս է իր գերազանցությունը, այն փաստն է, որ այն բխում է սիրող, հնազանդ սրտից»:

«Աստված Իր ժողովրդից որոշ բաներ է պահանջում. եթե նրանք ասում են. «Ես իմ սիրտը չեմ հանձնի, որպեսզի այս բանն անեմ», Տերը նրանց թողնում է շարունակելու իրենց ենթադրյալ իմաստուն դատողության մեջ՝ առանց երկնային իմաստության, մինչև որ այս գրվածքը [Եսայիա 28:13] կատարվի: Դուք չպետք է ասեք. «Ես կհետևեմ Տիրոջ առաջնորդությանը մինչև մի որոշ կետ, որ համահունչ է իմ դատողությանը», և ապա ամուր կառչեք ձեր իսկ գաղափարներից՝ մերժելով ձևավորվել Տիրոջ նմանության համաձայն: Թող հարցը տրվի. «Արդյո՞ք սա Տիրոջ կամքն է», և ոչ թե. «Արդյո՞ք սա —ի կարծիքն է կամ դատողությունը»:
Վկայություններ սպասավորներին, 419:»